

στών, μέχρι τοῦ 25ου ἔτους. Παραδεδειγμένον ὑπὸ τῶν πολλῶν εἶνε ὅτι τὸ παιδίον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του φθάνει εἰς τὸ ἡμισυ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως καὶ ὅτι τὸ ὀριστικὸν ἀνάστημα κτᾶται μεταξύ τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου καὶ τοῦ τριακαστοῦ ἔτους. Τὸ βᾶρος τοῦ ἀνθρώπου τότε εἶνε εἰκοσαπλάσιον τοῦ ἀρχικοῦ βάρους αὐτοῦ, τὸ δὲ ὕψος τοῦ σώματος τριπλάσιον τοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως. Τὸ νεογνὸν ἔχει κατὰ μέσον ὄρον ὕψος 490 χιλιοστομέτρων. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἡ αὐξήσις φθάνει συνήθως μέχρις 0,20 τοῦ μέτρου ἧτοι περίπου εἰς τὸ 16ον τῆς ὅλης ἀναπτύξεως· κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 10 ἑκατοστ. ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἢ πέμπτου ἔτους μέχρι τῆς ἡβῆς ἡ αὐξήσις ἀνέρχεται μόλις εἰς τὸ 21ον τῆς ὅλης ἀναπτύξεως. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι πάντες παριστῶσι μέσους ὄρους, διότι ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ πρόωροι ἢ βραδεῖαι ἀναπτύξεις. Ὑπάρχουσι ἀτομα ὧν τὸ ἀνάστημα αὐξάνεται μέχρι τοῦ 25ου, τοῦ 30ου καὶ τοῦ 32ου ἔτους ἀκόμη.

Ἡ ἀνάπτυξις δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὰ δύο γένη. Κατὰ γενικὸν κανόνα, μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου καὶ τοῦ δωδεκάτου ἔτους οἱ παῖδες εἶνε καὶ βαρύτεροι καὶ ὑψηλότεροι τῶν κορασίων· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης ἡ ἀνάπτυξις χωρεῖ παρὰ τῷ γυναικείῳ φίλῳ μετὰ μείζονος ταχύτητος· εἶτα πάλιν ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους οἱ παῖδες ἀρχονται ὑπερβαίνοντες κατὰ τε τὸ βᾶρος καὶ τὸ ὕψος τὰς παιδικὰς, αἰτινας παραμένουσι στάσιμοι.

Ἐν γένει τὸ ἀνάστημα διατηρεῖται σχεδὸν ἀναλλοίωτον ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους. Κατὰ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος ἀρχεται ἐλαττωμένον. Ἡ μείωσις αὕτη εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς κυρτώσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, παρατηρεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀκραιότερων καὶ εὐθυτενεστέρων γερόντων. Τὸ ὕψος τοῦ σώματος μειοῦται μέχρι 4, 5 καὶ 7 ἀκόμη ἑκατοστών τοῦ μέτρου. Ἀνήρ ἔχων ἀνάστημα 1 μ. 70 ἐκ. κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος ἔχει ἀνάστημα μόνον 1 μ. καὶ 63 ἐκ. Ἡ κατάπτωσις δ' αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς ἐπιπλατύνσεως τῶν λιπιδῶν μερῶν καὶ τῶν χόνδρων τῶν ἀρθρώσεων καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ σχήματος τοῦ τραχήλου τοῦ μηροῦ. Ἡ γωνία ἦν σχηματίζει ὁ τράχηλος τοῦ μηροῦ εἶνε παρὰ τῷ ὀρίμῳ ἀνδρὶ 135° σχεδὸν· παρὰ τῷ γέροντι προσεγγίζει περίπου πρὸς τὴν ὀρθὴν γωνίαν, ἐξ οὗ φυσικῶς ἐπέρχεται μείωσις τοῦ ὕψους τοῦ σώματος.

Συμπεραίνοντες δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ ἀνάστημα ἡμῶν ὑφίσταται διαφορὸς ἀλλοιώσεις κατὰ τε τὸ διάστημα τοῦ βίου ἡμῶν καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

—x—

(Henri de Parville)

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ

Ἡ Ρωσσία παρέχει εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς ἐτησίως φράγκα 48,000,000, ἧτοι φράγκα 4,000,000 κατὰ μῆνα. Χωρὶς δὲ νὰ κάμη χρῆσιν τῆς ἰδιαιτέρας του κολοσσιαίας περιουσίας ὁ αὐτοκράτωρ δύναται νὰ ἐξοδεύη καθ' ἡμέραν φράγκα 125,000. Μετὰ τὴν Ρωσσίαν ἔπεται ἡ Τουρκία, ἧτις μεθ' ὅλας τὰς οικονομικὰς αὐτῆς δυσχερείας παρέχει κατ' ἔτος τῷ Σουλτάνῳ φράγκα 34,000,000. Ἡ Αὐστρία κατέχει τὴν τρίτην τάξιν, διότι ὁ αὐτοκράτωρ αὐτῆς λαμβάνει ἐτησίως φρ. 19,000,000. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας 17,000,000. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας προικοδοτεῖται κατ' ἔτος μὲ φράγκα 11,000,000, καὶ ἐν τούτοις ἐξοδεύει πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ὄσων λαμβάνει. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας λαμβάνει ἐπίσης ἐτησίως 11,000,000 καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας 8,000,000. Ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λεοδωίκος ὁ Β' ἐλάμβανε κατ' ἔτος φρ. 6,200,000 καὶ εὐρίσκετο πάντοτε εἰς χρηματικὰς ἀνάγκας. Ὁ νῦν ἀντικασιλεὺς λαμβάνει μόνον 300,000 κατ' ἔτος. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ἔχει ἐτησίως φρ. 4.600,000, ἀλλὰ παραπενοῖται ὅτι δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας του. Τί πρέπει ὅμως νὰ εἴπη ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, ὅστις ἀπολαμβάνει φρ. 4,200,000, καὶ ἐξοδεύει μεγάλα ποσὰ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς; Ἡ ἐν Ἀφρικῇ ἔρρουα μόνον στοιχίζει αὐτῷ ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἔχει κατ' ἔτος φρ. 3,800,000, ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας 2,600,000, ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας 2,400,000, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας, τοῦ ὁποίου τὸ κράτος εἶνε εἴκοσι καὶ ἑκατοντάκις μεγαλειότερον τῆς Δανίας, δεκάκις μεγαλειότερον τῆς Γερμανίας καὶ τὸ διπλάσιον τῆς Ρωσσίας λαμβάνει κατ' ἔτος 2,400,000 φρ. (Ὁ ἡγεμὼν οὗτος συγκατελέθη μετὰ τῶν εὐρωπαϊῶν ἡγεμόνων, ὡς καταγόμενος ἐκ τοῦ Πορτογαλλικοῦ βασιλικοῦ οἴκου). Ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης λαμβάνει 2,000,000 φρ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ὁλλανδίας πρέπει νὰ ζῇ φειδωλῶς, διότι τὸ κράτος του παρέχει αὐτῷ μόνον φρ. 1,600,000. Ὁ μέγας Δουξ τῆς Βάνης 1,400,000, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων λαμβάνει φρ. 1,250,000. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας λαμβάνει φρ. 1,240,000, ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας 900,000, καὶ ὁ πρῶην ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας 600,000. Τὴν τελευταίαν τάξιν μετὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης λόφω χρηματικῆς ἀπολαβῆς κατέχει ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου, διότι προικοδοτεῖται παρὰ τοῦ λαοῦ του μὲ μόνον 120,000 φράγκα κατ' ἔτος. Ἐν τούτοις ἡ Σλαβικὴ Προπαγάνδα τῷ παρέχει ἰδιαιτέρως ἀρκετὰ χρήματα πρὸς ἀξιοπρεπῆ

διατήρησιν τοῦ οἴκου του. Ἐν συνόλῳ οἱ Μονάρχαι στοιχίζουσι εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς στρογγυλὰ 180,000,000, φράγκα.

Σ. Γ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τὸ σχολεῖον τῆς ζωῆς δὲν ἔχει παύσεις.

Ὁ θέλων σήμερον νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸν σκοπὸν του πρέπει νὰ βχιδίξῃ διὰ τῶν γονάτων.

Μικροὶ τινες ἄνθρωποι, ὅπως φάνῳσι μεγάλοι, ἀνέρχονται ἐπὶ ὑψηλῶν βάρων. Ἄ! ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὅσον ὑψηλότερα ἀνέρχονται τόσῳ μικρότεροι φαίνονται!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἄλλοτε ἐν Πετρούπολει Ἄγγλος ἐπιτετραμμένος κόμης Βιτζθούμ ἐξέδωτο ἐσχάτως τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ, ἐν οἷς ἀπαντᾷ τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον Ὡς γνωστόν, ὁ Τσάρος Νικόλαος εἶχε τὴν μονομανίαν τῆς καταλύσεως τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῆς ρωσσικῆς. Σχετικῶς πρὸς τοῦτο ὁ πρίγκηψ Μεττερνίχος διηγεῖτο ὅτι ἐν Μυγχενγράτζ συνεδίπνει ποτὲ μετὰ τοῦ Τσάρου, εἶχε δὲ τὴν τιμὴν νὰ κάθηται ἀπέναντι τοῦ αὐτοκράτορος. Αἰφνης ὁ Τσάρος κύπτων πρὸς αὐτόν: «Πρίγκηψ, εἶπε, τί φρονεῖτε περὶ τῶν Τούρκων; ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶνε διόλου καλὰ». Ἡ ἐρώτησις ἐξέπληξε τὸν Μεττερνίχον, ὅστις κατ' ἀρχὰς προβαλὼν τὴν κωφότητα ἐξ ἧς ἔπασχεν προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιμένων ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του, ἐδέησε νὰ ἀπαντήσῃ ἀντερωτῶν καὶ αὐτὸς τὸν Τσάρον: «Πρὸς τὸν ἰατρὸν ἢ πρὸς τὸν κληρονόμον ἀπευθύνεται ἡ ἐρώτησις τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος;» Ὁ Τσάρος εἰσήγησε καὶ οὐδέποτε πλέον εἶπέ τι περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλ' ἡ φράσις αὐτοῦ παρέμεινε παροιμιώδης προκειμένου περὶ τῶν Τούρκων, καίτοι λέγεται ὅτι εἰς ἐποχὴν προγενεστέρην πολὺ τῆς τοῦ Νικολάου διπλωματικὸν τι ἐγγραφον ἀποκαλεῖ τὴν Τουρκίαν «έτοιμοθάνατον ἀσθενῆ».

Ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὸν 16ον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα πᾶσα διανοητικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις ἀπηγορεύετο κατ' ἀρχὴν ἐντελῶς εἰς τὰς γυναῖκας. Τὰ μόνον προσιτὰ εἰς ταύτας βιβλία ἦσαν θρησκευτικὰ συναξάρια, βίοι ἁγίων, ἀφηγήσεις θαυμάτων καὶ ἱερῶν προσκυνήσεων. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐκ τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀναγνωσμάτων συγκινουμένη ἡ σύζυγος ἐξήτει τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς νὰ εἰσελθῇ εἰς μοναστήριον, ἢ κἂν νὰ διαλύσῃ πάντα συζυγικὸν δεσμὸν βιοῦσα ἐν ἀσκητικῇ ἐγκρατεῖᾳ, καθάπερ οἱ ἄγιοι τῶν ἀρχαίων χρόνων. Καθ' ὠρισμένης ἡμέρας

αἱ Ρωσίδες ἐδέχοντο τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαιτούντων καλογῆρων, ἢ, ὅπερ ἀπετέλει τὴν ἐκλεκτοτάτην τέρψιν, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐθελοκούντων. Οὕτως ἀπεκαλοῦντο ἐκεῖνοι οἵτινες, κατὰ γράμμα ἐρμηνεύοντες τὸν περὶ τῶν «πτωχῶν τῷ πνεύματι» μακαρισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπεκρίνοντο τὸν ἡλίθιον, ἐκουσίως ἐκτιθέμενοι εἰς τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὰς αἰκίας, τοὺς ἐμπυτισμοὺς τοῦ ὄχλου. Ἦσαν εἰδὸς τι θρησκομανῶν γελωτοποιῶν, τῶν ὁποίων ὁ τύπος ἀνευρίσκεται ἐν τοῖς δυτικῶς χρονικοῖς τοῦ 17ου αἰῶνος· συνέβαινε δ' ἐνίοτε νὰ καταλήξῃ ἡ προσποίητος βλακία εἰς πραγματικὴν παραφροσύνην. Εὐνόητος ἡ τέρμις τὴν ὁποίαν διέχεον οἱ παράδοξοι οὔτοι ἐπισκέπται ἐν τῷ περικλείστω καὶ μονοτόνῳ βίῳ τοῦ γυναικωνίου.

Ὅσαίς δ' οἱ σύζυγοι προσεκάλουν εἰς τὰς οἰκίας των ὀρχηστικούς καὶ ὠδικοὺς θιάσους, αἱ γυναῖκες ἐθεῶντο τὰς διασκεδάσεις ταύτας κεκρυμμένα ὀπισθεν δικτυωτῶν περιφραγμάτων. Οὐαὶ δ' εἰς τὴν ἀποπειραθεῖσαν νὰ ὑπερβῇ τὸ περίφραγμα ἐκεῖνο! Ἐν γένει ὁ προσωριμὸς τῆς ρωσίδος γυναικὸς ἦτο νὰ ζῇ, καθ' ἃ ἀνέφερε τὸ δημοτικὸν ἄσμα,

Πίσω ἀπὸ χίλιας κλειδαρῖαις χίλιας φοραῖς κλεισμένη.
Ὁ ἄνεμος δὲν ἠδύνατο νὰ πνεύσῃ, οὐδὲ ὁ ἥλιος νὰ λάμψῃ δι' αὐτήν, καὶ οἱ νεοὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ τὴν ἴδωσιν οὔτε νὰ τὴν ἀγαπήσωσιν. Ὅπως δ' αὐτὴ ὑπερπηδήσῃ τὰ φράγματα καὶ θραύσῃ τὰς κλειδαρῖαις ἐδέησε νὰ ἐπέλθῃ τολμηρὸς ἐν τῇ μεγαλοῖα καὶ ἀνοικτιρμῶν ἐν ταῖς ἀνχορρώσεσιν αὐτοῦ ὁ Μέγας Πέτρος.

Πάντες ἐτράφησαν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐκεῖνοι ἔτι οὐς οὐδόλως θὰ ὑπέθετέ τις. Ὁ μέγας Ρώσος συγγραφεὺς Γκόγκολ ἀναφέρει περὶ τοῦ Τσάρου Νικολάου τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον Ἐίδετο μέγας χορὸς ἐν τοῖς χειμερινοῖς Ἀνακτόροις ἡ αὐλὴ εἶχεν ἔλθῃ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουεν ἤδη τὰ ὀρχηστικά μελῆ, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐφαίνετο. Πάντες ὑπέθετον ὅτι ὑπὸ κατεπειγούσης πάντως ὑποθέσεως ἀπησχολεῖτο. Τέλος ἐνεφανίσθη ἀφρημένος. Διατί εἶχε βραδύνει; εἶχε λησμονήσῃ ὅλοσχερῶς τὸν χορὸν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του ἀναγινώσκων τὴν Ἰλιάδα.

Πᾶσα μελέτη, ἣτις δὲν καθιστᾷ ἡμᾶς ἀγαθωτέρους, δὲν εἶνε ἀξία τοῦ ὀνόματος φιλοσοφικῆς.

Καὶ ἐὰν ὀλοκλήρον τὴν γῆν κατακλύσῃ ἡ ἀδικία, ἀρκεῖ ἡ δικαιοσύνη νὰ κρυθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν χάρτου, ὅπως αὐξήσῃ καὶ ἀρωματίσῃ τρεῖς ὀλοκλήρους κόσμοις.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται, ἢ δ' ἀσχολία του νὰ ἦ ὅσον εὐγενεστέρα τῷ ἐπιτρέπει ἡ φύσις αὐτοῦ, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὴν πεποιθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸν ἐπὶ τῆς γῆς προσωριμὸν του.